

[Ove Fich]

ke. Den tvivl er nu ryddet af vejen, og derfor kan fru Annette Just ikke bruge mit indlæg til at sige, at jeg har givet fru Annette Just ret.

Og lad mig så sige om Europas Forenede Stater, som nu dukkede op en gang mere: Jeg citerede før, hvad der står i bilag 1. Hvis jeg ikke citerede det tilstrækkelig grundigt, vil jeg bede fru Annette Just selv læse bilag 1, så vi kan slutte den debat om Europas Forenede Stater.

Formanden:

Så går vi videre i ordførerrækken. Der må være en grænse for, hvor mange korte bemærkninger der med rimelighed er plads til efter et ordførerindlæg.

Kent Kirk (KF):

De korte bemærkninger fra Fremskridtspartiet har klart og tydeligt vist mig, at Fremskridtspartiet ikke forstår, at det, vi skal diskutere her i dag, det er i virkeligheden spørgsmålet om Danmarks fremtid. Det er sørgeligt, for jeg tror, der er mange af os, der efter den 2. juni har spekuleret, tænkt over, hvordan vi kan sikre Danmarks fremtid i Europa.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi konservative helst havde set, at Maastrichttraktaten var blevet ratificeret i alle 12 EF-lande. Maastrichttraktaten er et svar på de udfordringer, som Europa står over for, og tiden siden 1991, hvor man startede forhandlingerne om den nye traktat, har jo klart og tydeligt for alle vist, at de 12 landes regeringer så rigtigt.

Hvis vi tager det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område, så har situationen i Jugoslavien jo bevist efterfølgende, at der er behov for et tæt samarbejde imellem de europæiske lande. Hvis vi tager det økonomiske og monetære samarbejde, så har situationen jo også vist, at der er behov for et tæt økonomisk-monetært samarbejde for at forhindre valutauro, som koster enormt meget både for private og for samfundsøkonomien. Tiden har jo også vist, at der på det forsvarspolitiske område er behov for en tættere europæisk koordinering, sidst efter at den nye amerikanske regering er trådt til, hvor man jo nu har besluttet at trække mange af de amerikanske tropper tilbage fra Europa.

Så der er ingen diskussion om, at Maastrichttraktaten som sådan er et svar, et muligt svar, på de udfordringer, som Europa står over for.

Vi konservative ønsker, at Danmark skal have indflydelse på hele den demokratiske udvikling i Europa. Vi ønsker, at EF skal spille en afgørende rolle i at stabilisere freden i Europa. Vi ønsker, at EF skal medvirke til at fremme demokratiet, og vi ønsker, at EF skal bruges til at sikre en stabil og økonomisk vækst i Europa. Vi mener, at Danmark via vort medlemskab af EF kan få indflydelse på den europæiske udvikling og ikke kun være en iagttagere til den europæiske udvikling. Det er platformen for dansk og for konservativ Europapolitik.

Men folkeafstemningen den 2. juni 1992 viste jo klart, at der var et snævert flertal imod det hele og fulde danske engagement i EF, og resultatet har sendt usikkerhed ud i det danske samfund og usikkerhed ud i Europa. Man kan altid diskutere, hvad denne usikkerhed har kostet, men der er vel ingen, der i dag ikke vil erkende, at det har skabt en usikkerhed i det danske erhvervsliv, det har kostet arbejdspladser, det har kostet højere rente, det har kostet uro på valutamarkedet, der har været en række negative påvirkninger af privatøkonomien, pensionsopsparing og lign. Der er i hvert fald ingen, der med sandhed kan sige, at det ikke er sket, efter at vi fik nej'et den 2. juni.

Det vigtigste for os konservative er at sikre Danmarks medlemskab af EF, og derfor gik vi ind i vores tænkekammer og spekulerede på, hvordan vi kunne komme videre med dansk EF-politik efter nej'et den 2. juni. Og det lykkedes så, fordi en række partier her i Folketinget er ansvarsbevidste og også selv gik ind i deres tænkekammer for at prøve på at finde en vej ud af den meget umulige situation, Danmark stod i. Og efter en dygtig indsats af KV-regeringen, forhenværende statsminister Poul Schlüter og forhenværende udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen, lykkedes det jo i Edinburgh at finde en løsning, der sikrer en ratificering i de andre EF-lande af Maastricht og samtidig gør det muligt for Danmark at fortsætte som medlem af EF.

Jeg tror, man roligt kan sige, at det resultat, der blev nået, bl.a. skyldes, at Danmark i de sidste 10 år har ført en konsekvent EF-politik, som har gjort, at de andre lande stadig ønsker at have Danmark med i EF, og jeg tror også, at resultatet fra Edinburgh vil gå over i historien som formentlig den største diplomatiske indsats, nogen dansk regering har gennemført på